

Rozbitá lahev na vodu

Kadie měla žízeň. Jak by jí mohla Sophia pomoci?

Noelle Lambert Barrusová
(Podle skutečné události)

Tento příběh se odehrál v Sieře Leone.

Sophia pozorně poslouchala paní učitelku, která na tabuli vysvětlovala příklad z matematiky.

„Takže kolik je devět krát čtyři?“ zeptala se paní učitelka.

Sophia se přihlásila. „Třicet šest!“ odpověděla.

Paní učitelka se usmála. „Správně, Sophie!“

Po vyučování byl čas jít domů. Sophia šla s kamarádkami. Všechny si vytáhly lahve s vodou, aby je dopily. Ten den bylo veliké horko!

ILUSTRACE: MELISSA KASHIWAGI

Ale Sophia si všimla něčeho zvláštního. Její kamarádka Kadie nepila. Jen beze slova pokračovala v chůzi.

„Kde máš lahev s vodou, Kadie?“ zeptala se Sophia. Všichni mívali vždy na konci vyučování žízeň.

„Včera jsem ji rozbila a novou nedostanu,“ přiznala Kadie. „Takže si teď vodu do školy brát nemůžu.“

Sophia pohlédla na svou lahev. Byla by se ráda podělila! Ale lahev už měla prázdnou.

Sophia myslela na Kadie a její rozbitou lahev celý den. V místě, kde bydlely, nebylo snadné obstarat si čistou vodu. Většina dětí měla jen jednu lahev na vodu na celý rok. Tu si plnily z velké nádoby s čistou vodou doma. Kdyby pily vodu odjinud, mohly by onemocnět. Když Kadie lahev na vodu neměla, nemohla si vodu z domova brát s sebou na pití do školy.

Další den ráno Sophia přemýšlela, jak by mohla Kadie pomoci. Sophiina rodina měla doma několik plastových lahví plných vody. Sophia si jednu z nich přidala ke své kovové do batohu. Batoh trochu ztěžkl, ale to jí nevadilo.

Když Sophia přišla do školy, vyhledala Kadie. „Kadie, máš už novou lahev na vodu?“ zeptala se. Kadie se sklopenýma očima zavrtěla hlavou. „Nevadí,“ řekla Sophia. „Jednu pro tebe mám!“ Podala Kadie lahev. Kadie se usmála.

„Děkuju, Sophie!“ Kadie kamarádku pevně objala. Během vyučování pila Kadie stejně jako ostatní děti ze své lahve. Sophii těšilo, že se kamarádka nemusí trápit žízní.

Ten týden nosila Sophia své kamarádce další lahev každý den. Jednou ráno potěžkala maminka Sophiin batoh.

„Hmm,“ podivila se maminka. „Je těžší než obvykle.“ Otevřela batoh a vytáhla lahev vody navíc.

„Chtěla sis vzít do školy i tuhle lahev, Sophie?“ zeptala se maminka.

Sophia přikývla. „Kadie se lahev rozbila a novou dostat nemůže. Takže ve škole neměla žádnou vodu.“

„Jak dlouho už jí vodu nosíš?“ zeptala se maminka.

„Jenom tento týden,“ řekla Sophia. „Nechtěla jsem, aby měla Kadie žízeň.“

Maminka se usmála. „To je hezké, že na kamarádku myslíš. To by udělal i Ježíš. Jsem moc ráda, že se chováš tak, jak by se choval Ježíš.“ A Sophii objala. „Napaď mě, jak bychom jí mohly pomoci jinak.“

Maminka podala Sophii kovovou lahev na vodu. „Dej jí radši tuto, aby ji mohla používat opakovaně. Pak jí nebudeš muset každý den nosit plastovou.“

„Vážně?“ zeptala se Sophia.

Maminka přikývla. „Ano. Jen jí řekni, ať na ni dává pozor.“

Sophia přinesla lahev do školy. A hned ji šla dát Kadie.

„Páni,“ vydechla Kadie. „Děkuju, Sophie!“ A Sophii objala.

Sophii přítom zalil hřejivý pocit. Věděla, že kamarádce pomohla tak, jak by jí pomohl Ježíš. ●

Jak jste někomu pomohli vy?